

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 714. Constantini Pap. Annus 7. Anastasii Imp. Annus 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Domina insuit in medio cui spiritum vertiginis, & errat fecerit. & quoniam in opere suo. sicut errat dicitur.

Sed antequam reliqua profectum, rursum hic, amado te, mecum considera ledor, quodnam tam grande peccatū precēssisse peccatum, ut magna ira Dei traderetur Hispania Sarracenis, & regia in hunc ex Gothorum gente omnino defecit. Scimus ab omnibus ostentatam quam omnium malorum causam Ruderici incontinentiam, cum ausus sit iniicere manus in filiam Iuliani, quam sub uno coniugio a patre accepisset, & in pellice conuersisset, sed decipi penitus istos poro: haud enim tunc primum accidit, ut istiusmodi commiserit foetus principis incontinentes. Verum altius est petenda horum omnium causa malorum, qua nulla maior ac vetior mea sententia affert potest, quam quod deicisset voluntaria actione ab Ecclesia Romana regnum Hispania sub W'ittra huius praedecessore. ut suo loco superius ex Hispaniarum rerum scriptoribus dictum est. Ut acciderit illi quidem secundum illud, quod comminatus est Dominus, cum Hieremias, ut quod Iudaei congregent ceteras lignos iustus est facere eas ferreas, quae fustes non possent: cum videlicet qui ingunt CHRISTI respiciant, cogentur subire ingunt haerem Pharaonis: qui, in quantum ab obedientia se subduxerit Apostolice sedis, iusta Dei sententia factum sit, ut subderentur temporibus Sarracenis. Pluribus sane veritas haec demonstrata est exempli etiam saeculo isto, nullam posse diu subsistere regnam, quod non immitur super petram. Hinc vides eodem tempore magno sagore maxima ex parte esse collapsam Imperium Orientis, dum Heraclius desinit ob haerem a communitatione Apostolicae sedis. Idem eadem ex causa Africam esse passam, videtur superius esse demonstratum. Vnde veluti ab alta specula illud Davidicum sit crebris repetendum: Et nonne ego inuolui, & erudimini, qui indicati terram. Sed iam certam semel historiam profectumur ex eodem auctore Tudenis, qui vbi proditorum molitiones recensuit, ista subiungit:

Incipit de septingentesima quinquagesima secunda, Vlt fortissimus Rex barbarorum totius Africa, ducem Iulianum & filium suum Vancem fecit auxilio, ut cognoscat, quod arma & equi non erant in Hispania, & curat ut essent ab ipso moris, Tariffum Stracensem primum de hac exercitum sui cum viginti & quinque milibus sortium per Africam ad Hispaniam praemisit, ut cognita Iuliani doli sine, bellum cum Hispania Regi inciperet: terrebant namque barbarorum Regem laquei dolosi Telpensii Comitum, si foret adfuit, quippe qui ipsum habuerat semper in hostium, ac fortissimum & consilio sapientem expertum. Ceperunt tunc Sarraceni Hispaniam, & circumiacentes vrbes: quia tunc ab ipse moro-ram amica impetret, Rex autem Rudericus dum vidit dolos talium Comitum Vnguarum, & Labores sensit, uoluit Gothorum exercitum amicum ut pararet, acer & fortis primo subit pugnam: adeo ut per quinque dies in saepe abriter dimicant, sexdecim milia hostium exercitus interiret. Inducunt & duo filij Vancis Regem Rudericum in prima acie certantem cum cernunt, Christianos milites pro uocant Sarracenis & sanctis alios committunt, barbaros vrbes reuerant. Sed postquam Iulianus fides per totam Africam declarator, Muzza exercitus Africam Regis Principi cum insula multitudine equitum solitumque ad Hispaniam dirigitur. Dimde resonato bello terminus vnus post alius ad praesens adducit impet. Porro Rex Rudericus, more solito, praesens in campis actus instat, ac propensius in hostes praere. Tandem vero instans barbari, Hispaniam milites capunt difficili, ac qui per longitudinem belli defatigati, quique nostrorum locum laeta, & terribiles Gothi, qui exant a parte Comitum Iulianum, arre-
XXII. XXXI. XXXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL. XLI. XLII. XLIII. XLIV. XLV. XLVI. XLVII. XLVIII. XLIX. L. LI. LII. LIII. LIV. LV. LVI. LVII. LVIII. LIX. LX. LXI. LXII. LXIII. LXIV. LXV. LXVI. LXVII. LXVIII. LXIX. LXX. LXXI. LXXII. LXXIII. LXXIV. LXXV. LXXVI. LXXVII. LXXVIII. LXXIX. LXXX. LXXXI. LXXXII. LXXXIII. LXXXIV. LXXXV. LXXXVI. LXXXVII. LXXXVIII. LXXXIX. LXXXX. LXXXXI. LXXXXII. LXXXXIII. LXXXXIV. LXXXXV. LXXXXVI. LXXXXVII. LXXXXVIII. LXXXXIX. LXXXXX.

inscriptionem oportuit, cum regni Gothorum, nulla penitus reliqua esset spes successione, quod minime accidit, superstitibus Pelagio, Iulianoque ipsorum Gothorum adhuc viribus pollente, & alius, qui ad loca tutiora confugerant. Pergie vero Tudenis:

Receperat manu Domini ab Hispania obinuetratam Regnum multum, ne in tempore huius ruina tam proteget. Omnes deinceps Gothorum milites fusi, fugati, suere, & vsque ad interemptionem gladio & inedia perierunt, & non solum contra se communitibus & barbarorum, sed etiam Francorum armis ex parte Galliarum consumpti sunt. haec enim Tudenis de clade illata Hispaniis temporibus Ruderici. Profecti sunt tantam cladem lachrymis atque suspiriis posteri omnes scriptores haud ignobiles in praesentem ferre diem. Etenim et si vulnus sanatum, haud tamen tutum, ne male obducatur (ut saepe accidit) iterum recedat. Sed quos modo auctio ab Ecclesia Romana (ut vidimus) Hispanos tradidit Sarracenis, postea obedientia & obsequantia erga eandem ipsos ab hostibus conferuntur in communes, adeo ut etiam in exteras gentes eis dominium propagat.

Ceterum quod ad res Ecclesiae Toletanae spectat, Rodericus haec habet: Sinteridam Episcopum Toletanum aduenitum Arabum expulsum, & vnicuique insuper insulenti fatigatum solam versis, Romanique profectum esse, in uadentem vero sedem intrusum fuisse Oppam, de quo superius: Sed viti, inquit, longus Vrbianum virum sanctimoniam Episcopum elegerunt, intrusum Oppam, qui tam nihil poterat, non obstante.

XXIV. HISPANIA RVM XX. TRIMA CLADE. c Roderic. de reb. Hisp. lib. 1. c. 18. SENDRE. DVS OPPA. ET VREA. NVS EPISCOPI TOLETANI.

I E S V C H R I S T I
ANNVS 714.
CONSTANTINI PAP. ANASTASII IMP.
Annus 7. Annus 2.

ANNVS incipit Redemptoris septingentesimus decimus quartus, Indictione duodecima, quo die nona mensis Aprilis Constantinus Papa, vbi sedisset anno sex, mensis vnus & diem, ex hac vita discessit, magua ex Pontificatu bene perfundo sibi gloria comparata quippe qui cum throno ceteris eminens esset (ut Anallatus ait) omnium humillimus spiritu erat atque mitissimus, cunctis sibi subditis charitate pater amantissimus; quippe qui penuria tempore nihil praetermisit officij in pauperibus lobleuandis. De ipso autem, praeter illa, quae dicta sunt superius, idem Anastasius haec habet in fine: Fecit ordinationem vnam, in qua creant protyteros decem, diaconos duos, Episcopos per diuersa loca numero sexaginta quatuor. Qui etiam sequitur est ad beatum Petrum Apostolum quinto Idus Aprilis, Indictione duodecima. cessauit Episcopatu eius diei quadraginta. In cuius locum postea subrogatus est Gregorius Secundus, de quo dictum sumus sequenti tomo. Quod vero ad rationem temporis spectat, non potuit ad sequentem annum idem Constantinus peruenire, cum eo tempore reperitur sedisse eius successores Gregorius, ut quae dicenda erunt, significabunt. Extat eisdem Constantini Papae Epistola ad Archiepiscopum Viennensem, sed quod non habet certum datae annum, hic in fine eam describimus, licet non habet: d

I. CONSTAN. TINVS PAPA. DE. IVS. TVS. SEVS. QVI. VIR. TVS. XIIII. d Bibl. Flo. ric. edit. a Jo. B. P. Cal. v. 1. pag. 441.

Constantinus Episcopus Eualdo Viennensi Archiepiscopo. Reliquias Ecclesiae tuae, sicut 702451, per Archiepiscopum tuum deservant: de spoliis Domini, de vestimentis Domini, de vinctis Apostolorum, de sartagine area Machabeorum, de ceteris sanctis Iohannis Baptista. Quae omnia capella argentea clausimus, & sub signaculo sanctitatis tuae transmisiimus. Rogamus, ut eo studio veneretur, quo de nomine beati Petri ad sanctitatem tuam transmissa esse noscitur. Et aliam manu: IESVS CHRISVS TE PATER SANCTISSIMO DOCTUS.

STENDVM hic modo, statuto termino à Gregorio
 Dal Gregorio. Etenim à primo egressi, veluti hospitali
 accepta testera, apud secundum, ad quem peruenimus,
 hospitalitatis iure quiescimus, & quidem itinere fatigati;
 cum interdum per vastam, rerum gestarum ignorantia,
 solitudinem, fuerit in inuio via laboriose querenda; se-
 pe velut per ardua montium, instar Ionathae a, fuerit
 manibus pedibusque reptandum, vt oppositas immensas
 vbiq; difficultates superare possesmus: cum inter hac om-
 nia quam sepiissime denstarum spinarum obicibus pra-
 pediti, à multiplicibus scil. diuersisque ingruentibus vn-
 que negotiis violentè abrepti ab itinere instituto, ad
 aliens curanda oportuerit ad passus ferre singulos di-
 uertisse. Haec autem omnia superasse, & ad optatum viae
 exitum peruenisse, opus fuit eius, quam in ipso exordio
 inuenis quaesitimus ducem Dei genitricem MARIAM,

necnon eorum, quos experiuimus in via comites sanctos
 Martyres. Quibus omnibus quantum pro acceptis be-
 neficiis debeamus, Tobiae nos sententia docet b, cum iu-
 dicauit dimidium bonorum, quae filius vexerat, fidei co-
 miti tribuendam, quem hominem esse putauit; sed si co-
 gnouisset esse Angelum, omnia sua, suisque seque ipsum
 libenter exhibuisset. Iure ergo nos istidem, quos nacti
 sumus ducem & comites, omnia ista pro gratiarum actio-
 ne rependimus, impendimusque nos ipsos simul. Ipsi
 vero offerant, quod accipiunt Deo bonorum omnium
 largitori, à quo nobis impetrat solutionem istorum com-
 pedum aureorum, simulque veniam peccatorum, felici-
 temque ex hac vita migrationem ad Deum i-
 plium: cui sit honor & gloria in saecula.
 Amen.

b 7611.

ANNALIUM TOMI OCTAVI FINIS.

